

86-04-25 09.00

Mord Palme

 vid person-
ligt besök per telefon per brev

Engström, Stig Funke Vilhelm

34 02 26-2954

 misstänkt
person fordon gods

Uppföljning av ärende E 63

F= Förhørsledaren

E= Engström

F: Du är tidigare hörd som vittne i Palme-mordet vid flera tillfällen. Du arbetar på Skandia, försäkringsbolaget. Vad har du för befattning där?

E: Jag håller på med reklam och sales promotion som är försäljningsbefrämjande åtgärder, trycksaker och annat som är hjälpmedel för försäljare.

F: Den här kvällen, alltså den 28/2 då arbetade du över vad jag förstår, på Skandia?

E: Ja, jag arbetade över därför att jag skulle tillsammans med min hustru åka på en veckas vintersemester. Jag hade lovat att ha en del saker färdiga, och trodde att jag skulle vara hemma vid åtta-tiden, men den här typen utav arbete är väldigt svår att beräkna. När klockan närmade sig elva så började jag bli orolig för att inte hinna med sista tunnelbanetåget hem. Kvart över elva så lämnar jag mitt rum och lämnar in en del post som skall då tas om hand på måndagen. Jag tar mig trapporna ner och stämplar ut.

F: Får jag bryta där. Under den tidigare kvällen hade du varit på Skandia hela tiden, på ditt arbetsrum eller i huset?

 Forts-blad kan anknyta till uppslag nr anknyter till uppslag nr22 Registrerat:
Signatur

23 Ärendet tilldelat

| datum

| signatur

Spaningschef

signatur

860512

Bitr spaningschef

Signatur

Registrator

Signatur

24 Färdigbearbetat: datum

25 Spanchef: sign

- E: Inte på den tidigare kvällen.
- F: Vad hade du gjort tidigare på kvällen. När började du arbeta?
- E: Du menar just den här kvällen?
- F: Just det.
- E: Då har jag varit på mitt arbetsrum hela kvällen.
- F: Det hade du varit?
- E: Ja.
- F: Inte utanför huset någon gång?
- E: Nej.
- F: Inte tittat ut genom något fönster, lagt märke till något?
- E: Nej. Jag har mitt rum som vätter mot Luntmakargatan 14, så jag har inget rum som vätter mot Sveavägen.
- F: Jag förstår. De tidpunkter vi tala om, hakar du upp dem på stämpeluret eller är det löpande tidpunkter när du själv har tittat på klockan?
- E: Ja jag vet att jag bör vara på väg när klockan är halv, och jag lämnar därför rummet kvart över elva.
- F: När är tåget som du planera att åka med, när går det?
- E: Det går någon minut över halv.
- F: Och du hade liksom, jag skall hinna med tåget?
- E: Ja.
- F: Några minuter över halv, varifrån?
- E: Jag är tvungen och springa till tunnelbanenedgången vid Kungsgatan eftersom tunnelbanenedgången vid Tunnelgatan stänger relativt tidigt på eftermiddagen, någon gång vid sex, sju-tiden. Vid sju-tiden tror jag, sju, åtta-tiden.
- F: Åker du sedan med tunnelbanan, vart?
- E: Jag åker med tunnelbanan till Hötorget och så byter jag till linje Mörby, jag bor i Täby.
- F: Tar bussen Täby då?
- E: Ja.
- F: Du går ner och stämplar ut, säger du, och det här har du naturligtvis kontrollerat efter den här händelsen?

E: Ja.

F: Vad har du konstaterat?

E: Jo att jag har stämplat ut 23.20, att det tar ungefär en tjuugo, trettio sekunder för mig ifrån stämpelklockan och fram till den platsen utanför Götabanken där jag befann mig när jag hörde skottet. Jag säger skottet därför att jag har själv bara uppfattat ett skott, som jag har i alla fall noterat mig till minnes.

F: Men du har kollat ditt stämpelkort, och där står det 23.20?

E: Ja det är riktigt.

F: Sen kommer du ut på gatan. Har du gjort några som helst observationer eller noteringar av förhållandet innan skottet?

E: Ingenting som är direkt anmärkningsvärt, dessutom så är jag koncentrerad väldigt mycket på att hinna med mitt sista tunnelbanetåg. Jag har hängt upp mig väldigt mycket just på den saken.

F: Har du någon minnesbild av något förhållande före skottet?

E: Ja jag såg en och annan människa på trottoaren. Det brukar ju röra på sig lite granna ungefär vid den tidpunkten i Stockholm, det var ingenting som jag la märke till i detalj.

F: Men det är ingen som du har en minnesbild av typ det stod en blå bil, ja, någonting, är det någonting som du har en minnesbild av före skottet?

E: Nej, jag la märke till att det stod en hel del bilar utmed kanten där, exakt var de var placerade det vet jag inte. Jag har en mörk urtavla på min klocka så att jag hade lite svårigheter att se hur mycket klockan hade hunnit att bli. Jag gjorde en sista koll för att se om jag skulle hinna med mitt tunnelbanetåg.

F: Vad jag förstår, så när du kommer ut, den bild du har utav gatulivet det är normalbilden?

E: Det är normalbild.

F: Där finns bilar, där finns människor, men du kan inte peka ut att där fanns exempelvis någon viss person eller ett visst förhållande. Det var gatubilden som sådan?

E: Ja det är riktigt.

F: Du hade bråttom till tåget, och tittar man på skissen här så nummer 44 ligger som du sa hur många meter ungefär ifrån korsningen?

E: Ja den bör ju ligga 40 meter ungefär.

F: 40 meter, och du har lite bråttom säger du, för du skulle med tunnelbanan. Du beskriver din färd trottoaren fram som att du gå/sprang i din värld liksom?

E: Ja det är riktigt.

F: Det var tunnelbanan som hägrade?

E: Ja.

F: Under den vägen så tittade du på ditt armbandsur?

E: Ja.

F: Och där vad jag förstått så fick du liksom titta lite ordentligt därför att du såg dåligt med hänsyn till att det är en svart urtavla. Det är riktigt?

E: Ja, det är riktigt.

F: Du var liksom inte observerad för omgivningen?

E: Inte speciellt.

F: Fanns det någonting som du observerade framöver?

E: Ingenting som jag har noterat speciellt.

F: Observerade du den här Palme, eller det här sällskapet?

E: Nej, de befann sig strax före.

F: Men det är ingenting som du har minnesbild av, att du såg?

E: Nej.

F: Vad hände sedan? Berätta med egna ord.

E: Jo när jag kommer i höjd med lilla filialkontoret, Göta-bankens, som ligger i Skandiahuset, i höjd med en hög trekantig reklampelare så hör jag ett ljud som jag uppfatta som en smällare. Ganska typisk smällare. Väldigt vanligt mitt i centrala Stockholm är att man hör avgassmällor ifrån bilar och sådant. Lite oljud är man ju van vid i centrala Stockholm, därför så brydde jag mig inte om ljudet särskilt mycket i all den stund jag var också väldigt koncentrerad

på min klocka. Det lät inte som ljudet från ett avgasrör, men det lät väldigt mycket likt ett ljud från en smällare. En liten snärtig historia. Ljudet kan jag, kommer jag väldigt väl ihåg för det var ljud ungefär som påminde om en smällare.

F: Vad hände sedan?

E: Ja, jag fortsätter och lite gå/springer framåt och då ser jag en person som ligger på ryggen med fötterna åt det hållet varifrån jag kommer. Min första tanke är att det är någon ur det så kallade A-laget som har lagt sig i horisontalläge. Jag är alltså egentligen beredd att springa förbi, med förhoppning att någon annan kan hjälpa till.

F: Men du har inte satt ihop smällaren med Palme som ligger där?

E: Nej det tog nog några sekunder, i och med att jag ser att det inte är frågan om någon ur A-laget utan det är frågan om någonting betydligt allvarligare eftersom det hade börjat att rinna blod på trottoaren. Ansiktet var ganska blodigt, så var min nästa tanke att någon, eller ett par knarkligor höll på att göra upp och mer eller mindre försöka utrota var det andra, det trodde jag därför att jag, det såg väldigt blodigt ut.

F: Vad var det för människor runt omkring?

E: Ja jag upptäckte en dam som låg på knä, och hon låg då med ryggen ut mot Sveavägen. Hon vädjade både med ögonen och bad att någon skulle hjälpa till att skaffa en ambulans väldigt fort. Hon såg behärskat chockad ut, men sprang ändå upp och ner vid tillfället trots att hon hade sagt att dom har skjutit mig också, säger den här damen som jag senare får veta är Lisbet Palme. Jag tänker att hon kan inte vara särskilt allvarligt skadad eftersom hon rör sig ganska obehindrat upp och ner, och fram och tillbaka så fort det kommer någon person så började hon prata om ambulans igen. I alla fall då är ju min första tanke att avbryta min färd mot tunnelbanan, och eftersom jag har gått

Röda korsets förstahjälpenkurs och håller på med lite sån verksamhet på Skandia dessutom, med bulkuddar och sådant, så förstod jag att eftersom munnen var fylld med blod och det rann ur näsan, att så fort som möjligt försöka och få andningsvägarna klara. Då har vi ungefär samtidigt kommit fram tre stycken personer. Jag har en ung flicka till vänster, och en ung grabb till höger. Flickan tar pulsen och vi två andra försöker och få... den här personen som visade sig vara Olof Palme i framstupa sidoläge för att blodet skall kunna rinna undan.

F: När du kommer fram då är det bara Palme och hustrun Lisbet som är där?

E: Ja, och två till.

F: Och två till. Vad är det för några?

E: Ja som jag minns det två unga personer, en ung flicka som är till vänster, och en ung man som är till höger. Flickan är mest koncentrerad på att försöka ta pulsen och säger att, umsom kan jag uppfatta pulsen, och umsom säger att nu kan jag inte känna pulsen.

F: Hur många meter enligt din uppfattning är du från denna plats där du hör skottet?

E: Då är jag 20 meter ifrån.

F: Ser du Palme falla?

E: Nej.

F: Det gör du inte?

E: Nej.

F: Sen nästa fråga, vem var först framme vid platsen, var det du, var det den där unga flickan eller den unge mannen?

E: Ja de båda fanns framme alldeles strax före jag kom fram. De fanns där så att säga.

F: Du gjorde en notering in över Tunnelgatan som du har berättat om tidigare. Vi skall närmare gå in på det. I vilket läge gör du det i förhållande till vad du hittills berättat?

E: Det är bland det första jag gör eftersom jag funderar en liten kort stund vad det är jag skall företa mig, så tittar

jag runt omkring, och när jag får blicken bort mot Luntmakargatan så ser jag siluetten utav en person som står alldeles stilla i en 5 - 6 sekunder, och tittar väldigt intresserat bort mot vårt håll där vi står, vid Sveavägen. Han står så där förvånansvärt stilla och gissningsvis en 5 - 6 sekunder minst och tittar åt vårt håll.

F: Du säger utifrån den skiss som du har framför dig att mannen står i linje med Luntmakargatan, och han står sett från ditt håll till vänster om budbarackerna i budbarackernas slutända?

E: Ja det är riktigt.

F: Du har sagt att du ser siluetten klart på mannen därför att det finns dels en ljus vägg på hörnet fastigheten Luntmakargatan nummer 14, alltså huset Skandia, samt att där finns en lampa som är då i bakgrunden. Är det riktigt?

E: Ja det är riktigt.

F: Den här observationen har du under hela utredningstiden trott vara vittnet Lars påpekar du, men du har sedermera haft samtal med en man på Skandia som har någon kontakt med vittnet Lars och du har fått klart för dig att det kan inte vara vittnet Lars.

E: Det är inte riktigt rätt. Enligt honom så skulle vittnet Lars ha varit till vänster om baracken, men jag har talat med en tidningsreporter som är helt övertygad om att förhållandet är omvänt, vittnet Lars är till höger och mördaren har sprungit till vänster. Därför vet jag inte om det är vittnet Lars eventuellt, eller om det eventuellt är mördaren jag har sett.

F: Vi kommer tillbaka till det. Om jag förstår dig rätt, om vi skall försöka få lite klarare, du springer gatan eller trottoaren fram, halvspringer, du tittar på klockan, du hör en knall men blir väl lite dess-orienterad av det men gör inga noteringar om det. Sen så kommer du fram till korsningen Tunnelgatan - Sveavägen, och då ligger det en man, och bredvid står en kvinna och de här två unga personerna har kommit fram

mord Palme

ungefär kort före dig. Är det rätt?

E: Ja, det är riktigt.

F: Vad börjar du att ägna dig åt när du kommer fram. Försök och ta det i någon ordning?

E: Jag försöker först att bestämma mig för om jag skall fortsätta mot tunnelbanan, hur allvarligt det ser ut, och jag tittar mig lite granna runt omkring, medan jag håller på och försöker bestämma mig. Det är vid det tillfället som jag kastar min blick bort mot Luntmakargatan.

F: Och ser då den här mannen?

E: Ja, därefter så frågar jag den här damen som ligger på knä, Lisbet, men som jag inte då kände igen, så säger jag, åt vilket håll. Hon pekar då, åt vilket håll sprang han för jag förstod då utav blodet att det hade varit ett skott. Hon pekar bort mot tunneln på Tunnelgatan och så frågar jag henne, hur var han klädd. Jag tänkte det kunde vara bra och veta eftersom hon verkade lite granna virrig, att någon mer visste om de där sakerna. Efter en liten kort tvekan så säger hon till mig, mörkblå täckjacka. Därefter så börjar vi och fundera på lite granna vad vi skall göra och med tanke på att blodflödet var så pass kraftigt, så var det nära till hands att tänka på andningsvägarna. Att göra så mycket mera hade jag inte kunskaper till. Det var vad jag hjälpte till med just i det läget, framstupa sidoläge.

F: Har det kommit mer folk till platsen?

E: Ja några stycken, inte så där väldigt många, men det står väl kanske fem, sex stycken personer någonting däromkring. Sen, det jag lägger märke till också är ju en vit taxibil, och det är klart det är ju lätt och se dels för att den var ljus, och dels för att det är så pass ovanligt med vita taxibilar. Jag ser en person som står precis i anslutning till dörren och håller någonting i handen som ser ut som en mikrofon. Förstår att det är någon som, en taxibil som hjälper till att tillkalla hjälp, ambulans och så vidare.

F: Vad säger Lisbet Palme, hon har talat om vägen, hon har talat om jackan. Vad säger hon mer?

E: Ja hon, det enda jag har över huvud taget hört henne mera säga det är så fort det kommer någon mera till platsen så vädjar hon hela tiden efter att någon skall hjälpa till med ambulans. Jag får också den känslan av att hon är mest intresserad av att någonting händer, inte så där särskilt mycket vad det är som händer. Det här med framstupa sidoläge fick jag uppfattningen att hon uppfattade väldigt positivt. Att saker över huvud taget hände, det var det som var nästan viktigast för henne.

F: Hon säger att hon själv har blivit skjuten, beskriver hon det på något vis?

E: Ja hon säger, jag har blivit skjuten i ryggen, säger hon, men jag kunde inte se någonting på henne som tydde på att hon hade blivit skjuten. Hon var dessutom väldigt rörlig och hoppade upp och ner. Jag tog det som en ren inbillning ifrån hennes sida. Hon rörde sig väldigt lätt och fint.

F: Vad hände sedan?

E: Ja det uppstod en stunds väntan och gissningsvis efter en, jag har försökt med hjälp av klocka att ungefär uppskatta tiden till ungefär tre och en halv minut någonting, så kommer det en vit polisbil med den här moderna nya designen. Den parkerar ungefär uppe vid, det finns en salladsbar som heter M & M, ungefär 20 meter bort emot Kungsgatan. Den stannar till, om jag minns rätt, på trottoaren, trottoaren är väldigt bred. Två stycken polismän går ut och de ställer sig framför sin polisbil. När Lisbet upptäcker att de inte kommer bort till platsen som hon antagligen hade hoppats på, så springer hon bort till polisbilen och polismännen som står en meter framför sin bil, och upprepar sin vädjan om ambulans. Jag hör inte exakt vad polismännen säger, men de säger ungefär som så att, lugn, lugn, någonting, det är redan ordnat. Lisbet kommer tillbaka. Sen så går det väl, då har

det väl gått ytterligare en halv minut då kommer en piketbil med ett antal konstaplar. De parkerar ungefär någonstans i närheten utav den här första polisbilen. Jag hör hur det kommer ett antal polismän springande som medan de springer ropar, åt vilket håll, ropar de, medan de springer fram mot platsen för skottet. Då eftersom jag är lite nerhukad så reser jag mig upp, och eftersom det är lite halvskumt som det är på natten så pekar jag med hela handen mot tunneln och så ropar jag, åt det hållet. Det har tydligen uppfattats för de springer Tunnelgatan ner. När de här polismännen har hunnit ungefär i höjd med barackerna och nästan ända fram till Luntmakargatan så slår det mig att jag borde ju ha ropat någonting om den mörkblåa täckjackan. Jag blir lite förträtad på mig själv att jag inte tänkte på att säga det samtidigt. Eftersom jag är rätt så snabb på att springa så beslutar jag mig för att försöka springa ifatt de här polismännen. När jag kommer till Luntmakargatan så ser jag inte tillstymmelsen till någon utav dem. Då återvänder jag tillbaka till Sveavägen. Där har det kommit ytterligare lite människor, kanske 20 - 25 så där. Det har bildats en ring runt personen på marken och de står och tittar intresserat neråt. Jag har då inte så mycket och göra tycker jag själv på platsen, så jag skulle gå fram till en nyanländ ung polisman som just har stått och pratat med en ung kvinnlig polis, då tänkte jag bara säga att jag har varit här från början, om det är någonting så kan jag lämna namn och telefonnummer. Just då så har det kommit fram en person för att till den här unga polisen lämna ett vittnesmål på en flyende mördare som han precis strax innan har sett. Lite granna förvånad blir jag hur signalementet på som han lämnar stämmer överens med det jag själv har på mig. Jag tänker att, jaha det kan ju inte vara jag eftersom jag står en meter framför honom och han borde se hur jag ser ut, så jag tänker väl, det kan vara två personer med likvärdig utstyrsel. Det

mord Palme

var ju dessutom den årstiden när man hade rock och keps och annat på sig. Polis mannen som just har tagit emot ett signalement som stämmer på mig har heller ingenting särskilt och lägga märke till trots att jag prata med honom sekunderna efteråt. När jag då säger mitt ärende att jag kan lämna namn och telefon eftersom jag vet att folk väldigt ofta är rädda för att vara vittnen. Det vet jag ju eftersom vi råkar ofta ut för sådana saker på försäkringsbolag, så säger den där unga polismannen att han har redan fått ett vittnesmål och behöver, det behövs inte mera. Då tänker jag som så, ja då behövs inte jag här mera utan jag kan försöka ta mig hem. Då beslutar jag mig för att gå tillbaka till Skandia och receptionen för att ringa hem till min hustru och fråga när nattbussen går hem. Jag hinner väl ungefär en fyra - fem meter när den här flickan som jag hade till vänster om mig i ursprungsskedet, när hon får syn på mig så kommer hon fram, och så säger hon. Vet du vem det är dom har skjutit, säger hon, när jag säger att, nej ingen aning då så säger hon så här, det är Olof Palme. Jag minns de här orden väldigt tydligt så de är jag väldigt säker på, för jag säger nämligen, nej du skojar, säger jag till henne, varpå hon säger, nej du, säger hon, sånt skojar man inte om. Då slår det mig att den här söta gumman som jag hade sett då tidigare på knä vid den skjutna personen skulle kunna tänkas vara Lisbet, hon var ju så pass påklädd och jag har dessutom inte sett Lisbet på nära håll tidigare. Det skulle kunna tänkas vara så, men riktigt öv ertygad var jag väl ändå inte när jag sedan promenerade tillbaka till Sveavägen 44 för att ringa hem och ta reda på nattbussen.

F: Det är först då som du får reda på att det är Olof Palme?

E: Ja det är först då jag får veta det.

F: Lisbet Palme har inte sagt någonting?

E: Inte vid ett enda tillfälle som jag har hört.

F: Jag vill återvända till lite tider här. Har jag fattat dig rätt att tiden som du har beräknat från det du kommer ut ur nummer 44 fram till dess den liggande Palme, så har det gått cirka 20 sekunder?

E: Ja om du räknar ända borta från Sveavägen 44 så bör det stämma.

F: Ifrån det du hör skottet fram till Palme så har det gått cirka 5 - 6 sekunder?

E: Ja det stämmer.

F: Och du beräknar meterantalet till cirka 20?

E: Ja det är riktigt.

F: Sen några sekunder där du är lite, skall vi säga...

E: Tveksam.

F: Tveksam så ser du den här siluetten?

E: Ja.

F: Den här siluetten som du ser, kan du på något vis beskriva den?

E: Ja, jag har försökt att dels tänka mig en ålder, och det som jag bara kan utgå ifrån, jag är ju själv tecknare så att, utbildad tecknare så jag vet att vissa saker hör ihop med vissa åldrar. Själva kropps-konstitutionen. Det jag då kom fram till var att det var en yngre person som hade någon-ting relativt fylligt på överkroppen. Huvudet var också ganska fylligt. Det såg ut som ett kraftigt, inte precis lockigt hår men ändå fylligt hår på något sätt. Benen rätt så smala. Åldern om jag skall gissa mellan 25 - 50, eller 75 år, det går ju inte att vara så där exakt när man ser något i siluett. Skulle jag snarare vilja placera den här siluetten i den yngre delen av den här skalan. så där en 25 - 30 någonstans.

F: Det är i alla fall inte en sån bild du har så att du skulle känna igen någon person?

E: Nej jag har inte sett några detaljer utav ögon eller näsa eller någonting sådant.

F: Du har sett bild.....

- - - sidobyte av kassetten - - -

F: Du har sett bilder på vittnet Lars utgår jag ifrån i tidningen även vad beträffar klädesplagg och sånt där.

E: Jag har inte sett några bilder på vittnet Lars, jag har ingen som helst uppfattning om honom.

F: Då skall vi visa det sedan. Under det att du är framme vid den här händelsen, det är ju lite folk där, det är Lisbet Palme. Får du någon mer beskrivning av den som man tror har skjutit än en mörkblå täckjacka?

E: Nej det får jag inte.

F: Inget vittne som kommer fram utom det du berättar om det här som lämnas till polisen?

E: Nej.

F: Efter att du hör skottet så har du cirka 20 meter fram till Palme. Du kan inte komma på någon annan person eller något förhållande som du lagt märke till, exempelvis vid Decorina?

E: Nej, jag halvspringer den där sträckan, och är förhållandevis koncentrerad på klockan.

F: När du ser den liggande mannen första gången, var befinner du dig då i förhållande till honom?

E: Ungefär där alldeles vid fötterna på personen.

F: Det är först då som du noterar....

E: Ja, någon meter innan. Jag var alltså inte beredd på att över huvud taget hitta någon liggande person, jag hade en väldigt klar uppfattning om att jag tyckte att smällen lät väldigt mycket som en påksmäll eller någonting.

F: Jag vill gå tillbaka till den här siluetten. Din beskrivning av siluetten är det, du sa någonting, kraftigt på överkroppen. Vad jag förstår av beskrivningen så bör det rimligare vara en jacka på överkroppen. Jacka typ midje.... kanske en bit längre, än att det är en rock.

E: Ja jag får mera intryck av att det är en jacka än en rock.

F: Har du något intryck av färg?

E: Nej det är bara svart som siluett och bakgrunden som är då lite granna aprikosrosa, det är alltså färgen på huset på Luntmakargatan 14.

F: Har du något intryck av huvudbonad?

E: Det är väldigt svårt att säga om det var huvudbonad eller en kraftig frisyr, men jag vet att lite granna på grund av att jag uppfattade det mera som frisyr, så uppfatta jag som en yngre person.

F: Du la inte märke till om han bar på någonting?

E: Jag kunde inte se om han höll i någonting. Jag var lite granna rädd för att personen eventuellt kunde vara skjuten, och eventuellt få för sig att skjuta tillbaka. Det var ju dels så långt avstånd och dels så trodde jag inte att det skulle komma något skott. Jag såg däremot ingenting i någon hand. Det ljusa var mera upptill på personen.

F: När du kommer tillbaka och får den här beskrivningen sedan från personen till polismannen, hur beskrivs då den tilltänkte mördaren?

E: Ja han beskrivs då en mörk rock med keps, och med tunna glasögon. Jag tror inte att min handlovsväska var med vid det tillfället. Inte vad jag kan komma ihåg.

F: Själv, om jag har förstått det hela rätt, så hade du keps utan knäppe och öronlappar?

E: Ja det är riktigt.

F: En rutig keps?

E: Ja en mörk grå/svart-spräcklig.

F: Du hade vidare en mörk rock med eller utan bälte?

E: Utan.

F: Hade du någon halsduk?

E: Ja.

F: Är det den halsduk du har med i dag?

E: Ja det är den jag har med i dag, den är i två blåa nyanser och en kanelfärgad mellanbit.

Ⓟ Det är en tvärrandig. Hade du rocken knäppt och halsduken

mord Palme

ordentligt knuten, eller...

E: Jag hade den knuten och instoppad, och rocken var knäppt.

F: Sen hade du mellangrå långbyxor?

E: Ja jag hade svarta långbyxor.

F: Svarta långbyxor?

E: Ja.

F: Sen hade du en handlovsväska?

E: Ja.

F: Är det den som du har med dig här?

E: Den ligger här framför ja.

F: Det är en brun ordinär handlovsväska med en storlek på 15 x 22 cm, med ett handband i ena gaveln.

F: Får jag fråga, du sprang alltså efter, som du säger, de här poliserna?

E: Ja.

F: Hur långt springer du efter. Hur långt beger du dig?

E: Till Luntmakargatan, jag står precis mitt i korsningen Luntmakargatan och Tunnelgatan. När jag står och tittar runt omkring och inte lyckas se skynten utav någon utav poliserna, så vänder jag och går tillbaka men då går jag på den södra biten av barackerna på Tunnelgatan tillbaka.

F: Så du står precis i själva korsningen och försöker och se vart de tog vägen?

E: Ja.

F: Gör du några andra iakttagelser av person eller fordon då du försöker nå kontakt med poliserna på vägen till korsningen med Luntmakargatan eller på vägen tillbaka?

E: Ja på vägen till Luntmakargatan så springer jag med en ganska bra hastighet och då är jag koncentrerad på den biten. När jag kommer till Luntmakargatan så är jag väldigt förvånad över att det är så tomt där över huvud taget. Sen när jag går tillbaka Tunnelgatan mot Sveavägen så märker jag att det har kommit rätt så mycket mera människor. Jag skulle väl uppskatta det till åtminstone 15 personer..

F: Men på själva Luntmakargatan, ser du några människor eller bilar där i rörelse?

E: Nej Luntmakargatan är ju väldigt mörk eftersom barackerna har gjort att man har varit tvungen att ta bort gatubelysningen. Det är ganska skumt, och jag har inte lagt märke till något speciellt.

F: Den här människan som vi beskriver i siluett, ser du till den personen?

E: Nej det gör jag inte.

F: Efter vad jag förstår så har du cirka 15 - 16 sekunder efter att skottet avlossats som du har registrerat, så har du gjort iakttagelser av denne människa i siluett?

E: Ja det bör stämma, med tiden fram och en liten kort orienteringsstund, så bör den tidpunkten stämma.

F: Har du någon uppfattning om vart den människan tar vägen?

E: Nej, jag står och tittar väldigt, som jag tycker, väldigt länge eftersom personen står alldeles still en 5 - 6 sekunder någonting. Det känns lite konstigt och bara stå och stirra på varandra, så jag sänker blicken för att titta på personen som ligger på marken och blöder, och så är jag nyfiken på den där personen där borta igen. När jag då strax, med detsamma efteråt tittar upp åt det hållet igen så är personen, alltså siluetten borta helt och hållet.

F: Får jag fråga, gjorde du innan denna iakttagelse någon iakttagelse Luntmakargatan väster ut, alltså tittade du in i gränden innan du la märke till den här siluettmänniskan, alltså i tidigare skede?

E: Jag kan ju ha gjort någon liten svepande rörelse med ögonen, men då hade mina tankar övergått ifrån tunnelbanan och hinna med den till vad skall man göra i en sån här situation. Jag har ingenting som är så där direkt i detalj.

F: Du har i varje fall inte gjort någon iakttagelse som du kan minnas som ligger före siluettmänniskan här?

E: Nej inte någonting som är anmärkningsvärt på något sätt.

F: Vi skall visa några fotografier, så vi stänger av bandspelaren under tiden. Du har nu fått titta på en fotosamling, och innan du vet syftet med att titta på den fotosamlingen så uttrycker du spontant att du är mest intresserad av foton som är benämnda E 15. Du är också intresserad av foton som är benämnda E 107:1, men mest E 15. Du tycker att det skulle vara den mest välliknande till siluetten vad jag förstår.

E: Ja det är riktigt. Det stämmer väldigt bra överens med min bild utan siluetten.

F: När du sen får veta att vi också är intresserade av om du känner igen ytterligare personer bortsett från siluetten, så uttrycker du att E 20 skulle kunna vara den flicka som är vid Palme när du kommer fram. Är det riktigt?

E: Ja.

F: Du säger också beträffande E 13 att när du kommer tillbaka till folksamlingen efter din språgmarsch efter poliserna så finns det en man som kan vara E 13 som har kommit till platsen, och du benämner honom som att han var lite högljudd. Han hade också skägg, men du har minnesbild av att det skulle vara lite rödare. På vad sätt var han högljudd?

E: Jag tyckte inte att han verkade riktigt nykter egentligen.

F: Vad sa han?

E: Han upprepade samma sak hela tiden, och han sa, är det Palme, är det Palme, upprepade han gång på gång.

F: Gjorde du ingen notering då om det här med Palme, jag tänkte på den uppgiften du sedan fick av den där flickan?

E: Nej jag tyckte han var märkbart berusad så att jag trodde det var mera ett samband med det.

F: Finns det någon ytterligare person i fotosamlingen som du kommer ihåg?

E: Inte som jag skulle kunna känna mig säker på, och E 20, det jag minns utav henne var att det var en ung flicka, ljushårig och att hon var söt.

F: Hör du jag vill gå tillbaka till det här som Lisbet Palme sa, jag har blivit skjuten. Hon beskrev ingenting mer, utan det var bara en ren upplysning?

E: Ja hon sa det liksom upprepat vid ett par tillfällen, och då så uttryckte hon sig, dom har skjutit mig också. Ett senare tillfälle så sa hon, dom har skjutit mig i ryggen.

F: Uttryckte hon sig på det sättet att hon sa dom?

E: Ja det gjorde hon faktiskt.

F: Flertal?

E: Ja, dom har skjutit mig också, dom har skjutit mig i ryggen. Varför jag kommer ihåg det på det sättet det var att jag tyckte hon var påfallande rörlig och såg oskadad ut för att ha blivit skjuten i ryggen.

F: Talades det någonting om vapnet när du, under den här händelsekedjan?

E: Nej.

F: Det enda signalement som du fick på mördaren bortsett från till polismännen här, det var mörkblå täckjacka?

E: Ja, och det var Lisbet som sa det, och hon, när jag frågade henne först riktningen, åt vilket håll han hade sprungit, då sa hon med en gång och pekade mot tunneln, men däremot när jag frågade om hur var han klädd, så tvekade hon lite, lite, en kort stund, en mycket kort stund, men hon tvekade ändå innan hon sa täckjacka, en mörkblå täckjacka. Hon la till det där med mörkblå när hon sa täckjacka, mörkblå täckjacka.

F: Har du någonting ytterligare som du tycker skulle vara intressant för vår del att få kännedom om som vi inte har tänkt på att fråga?

E: Ja det jag har tänkt på är de här med ett skott framifrån eller bakifrån, så ligger Olof Palme på rygg med huvudet i riktning mot Kungsgatan, beroende på åt vilket håll han har varit vänd när han har blivit skjuten. Om han har fallit rakt utan att vända sig om i fallet, så bör han ju ha stått vänd i så fall med ryggen upp mot Kungsgatan till.

Dessutom så vet jag ju att ett skott där det går in ger ifrån sig ett förhållandevis litet hål medan där skottet går ut så blir det en ganska påfallande stor öppning. Jag observerade inte massa blod i bröstet som det rätterligen skulle ha varit i så fall. Jag uppfattade det som att den här personen hade blivit skjuten i munnen, det var hemskt mycket blod i mun och näsa. Munnen var öppen, ögonen var slutna, ansiktet var rätt så översköljt utav blod. I övrigt såg jag inte så mycket blod annat än det som rann på trottoaren. Därför så var jag inte särskilt observant på den saken när vi flyttade över Palme i sidoläge, att det då skulle vara blod på ryggen var ju ganska naturligt eftersom det rann blod på trottoaren.

F: Du såg inga skador på ryggen när ni vände ho nom?

E: Det var, han vände ju ryggen då, vi vände honom åt vänster så han kom då att ligga med ryggen ut mot Sveavägen, och Decorima som är affären i hörnet, är ganska hyggligt upplyst, däremot så är det ju väldigt skuggigt ut mot Sveavägen, därför är det väldigt svårt och lägga märke till någonting på ryggen när han ligger v änd på det sättet.

F: Utifrån att du bara har hört en, som du säger, smällare, kan du ge mig någon rimlig förklaring till varför du inte hört skott nummer ett eller två?

E: Nej jag kan inta göra det annat än jag vet jag har en granne som jagar älg och han säger så här, en som är ute och tjuvskjuter skall noga akta sig för att skjuta två skott ifall han råkar bomma det första. Folk är inte så observanta på det första skottet medan man blir väldigt observant på skott nummer två. Om det är så i mitt fall, eller om det är så att skotten har kommit med förhållandevis tät följd och att det är så att jag kan ha uppfattat det som skott med ekoeffekt. Jag har i alla fall i min minnesbild bara klart för mig att jag har hört, som jag tydligt kan urskilja, ett skott, eller en smällare som jag uppfattar det som.

F: En annan fråga, du hade de här stålbågade glasögonen på dig den här dagen när du kom?

E: Ja.

F: Brukar du använda glasögon normalt?

E: Inte på nära avstånd, och när jag arbetar eller läser, men när jag kör bil eller om jag skall känna igen folk på trottoaren på lite längre avstånd då har jag dem på mig.

F: Ytterligare en fråga och det är mer för att tillfredställa för och pröva dig själv, du har figurerat i tidningar och i TV.

E: Ja.

F: Där nämns, om det är du som har sagt det eller inte vet jag inte, men det nämns att du inte är hörd av polisen.

E: Ja egentligen började det hela på det sättet att någon hade hört en lördag att det pågick någon typ av rekonstruktionsarbete i det här aktuella hörnet, och för mig var det då egentligen inte så konstigt eftersom jag tog för givet att det var på det sättet att det var så pass många poliser in-kopplade att man behövde orientera sig hur det såg ut i det här området. Jag var ju borta en vecka på skidsemester och när jag kom tillbaka så blev jag uppringd fem - sex gånger ifrån kriminalen. Jag vet att vid de tillfällena så var någon eller några ganska dåligt orienterad i hur det såg ut. Jag kan nämna ett exempel, jag sa att jag befann mig vid en annonspelare i höjd med Götabanken när jag hörde skottet, och att det skulle vara 20 meter som det skulle vara frågan om. Då säger den här polisen ifrån kriminalen som ringer upp, men snälla nån det är ju mycket mer än 20 meter till Götabanken. Då tänker väl den personen på Götabanken som ligger borta vid Sergelstorg. Jag förstod att han inte visste hur det såg ut i det här hörnet. Jag trodde att det var en rekonstruktion för inblandade poliser i det här fallet. Jag har en ko llega, vi har gått på konstfackskola tillsammans, han är tecknare på Rapports tecknarstudio, jag blev lite nyfiken och tänkte att

jag skulle bara höra mig för hur det var, om det var en rekonstruktion för poliser eller om det var någonting i allmänheten. Eftersom jag ändå var en utav de första på plats så tyckte jag att det var konstigt om det var på något annat sätt. Man frågar en kollega på Rapport och sen, ja sen är karusellen igång så att säga för min del med massmedia. Min förvåning var bara då att om det nu var en rekonstruktion om det var antingen gjort bara för poliser eller om man skulle ha någon utav de första vittnena så var jag lite förvånad över att inte jag var med bland dem. Konstigare än så är det inte.

F: Vad jag förstår på dig så blev du lite trampad på tårna?

E: Nej jag brydde mig inte särskilt mycket om varesig det ena eller det andra, jag utgick egentligen ifrån att i och med att så pass många är inkopplade, att inte alla kan känna till sakerna i detalj, så tog jag det för ganska självklart att man var och tittade på platsen. Det är klart att det gör man väl bäst om det är en aning avskärmat så att det kan gå till i lugn och ro.

F: Ytterligare en fråga, du säger att du är tecknare. Har du en sån minnesbild tror du så att du utifrån din kunskap med teckning skulle kunna ge en, din siluett?

E: Ja.

F: Utan att ha den förvanskad.

E: Ja.

F: Det kan du göra?

E: Det skulle jag kunna göra.

F: Får jag bara fråga, du säger att du åkte på skidsemester en vecka efteråt, vart åkte du då?

E: Jag åkte till Idre och var borta, vi skulle ju egentligen ha åkt med detsamma på lördagen, min hustru som tycker att allt som har med sånt här och göra är obehagligt hade i princip förbjudit mig att höra av mig till polisen med motivering att du har inget nytt att tillföra. Då så när

jag hörde den första presskonferensen som var på lördagen så sa jag, ja jag skall åtminstone ringa och ta bort ett onödigt signalement eftersom jag upptäckt att det stämde hemskt mycket med mig, medan däremot Lisbet hade sagt täckjacka. Jag ville hjälpa till med att ta bort ett signalement, det verkade knepigt nog ändå. Jag ringde på de numren som var angivna vid presskonferensen, det gick inte och komma fram, så jag ringde, eftersom jag har stockholmskatalogen hemma, så ringde jag växeln och växeln ordnade så att en person som inte fanns med på just de numren men som fanns tillgänglig på ett annat nummer kunde få mina iakttagelser om signalement. Jag talade om var jag kunde träffas och att jag skulle vara borta en vecka.

F: Kommer du ihåg hur det vittnet såg ut som berättade, tycktes berätta om dig, alltså utseendemässigt?

E: Inte i detalj annat än att jag uppfattade det som en ung person, ja 25 - 30 någonting, och en ung polisman, en relativt kort ung polisman, också ung till åldern.

F: Får jag fråga, har du pratat med någon i bil, i något fordon efter denna händelse, ett fordon som har stått i närheten. Någon som har suttit i något fordon?

E: Nej, du menar den kvällen?

F: Ja.

E: Nej det har jag inte gjort. Jag gick tillbaka, jag kan ta det kort, jag gick tillbaka och fick reda på nattbussen, det var hemskt gott om tid så jag kunde ta en kopp kaffe. Sen promenerade jag Sveavägen bort till Odengatan, Odengatan upp till Odenplan i lugn och ro kan man säga, och nattbussen gick väl då tio minuter över tolv. Jag var hemma tio minuter i ett. Radioprogrammet tio minuter över ett så då först var jag säker på den personen i fråga.

F: En sista fråga, när går sista tunnelbanetåget till Handen? 2

E: Ja jag vet att man, att tågen börja, att tågen slutar och gå klockan tolv. Jag hade ingen, jag vet att jag bör dels

mord Palme

 Förhörprot Promemoria

med tanke på att jag skall först ta mig till Hötorget, och jag hade inte någon sån där minutschema men att jag bör ju vara med sista tåget som då i princip slutar att gå klockan tolv ~~xfxå~~ Mörby då. Tar jag en halvtimme på mig så brukar det gå bra.

F: Om du icke har någonting ytterligare så sätter jag punkt.

E: Då kan vi sätta punkt.

F: Förhöret avslutas klockan 10.20.

Stockholm som ovan

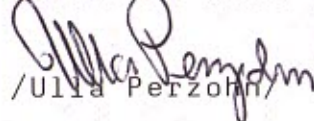
A Bäckström

L Jonsson

krinsp

krinsp

I hörbara delar rätt avskrivet intygas:

/Ulla Perzohn/

Shirley Chapman
25/4-86

Fotografi på vittnet Stig Engström som togs i samband med förhör den 25 april 1986. Engström bär samma klädsel som då han befann sig på mordplatsen den 28 februari 1986.

